

[Anne Grete Holmsgård]

mærkede eksempler på det arbejde, sektorforskningsinstitutionerne under Miljøministeriet leverer. Vi er enige i, at der ydes et godt stykke arbejde, og på den positive front vil jeg især fremhæve det meget store udredningsarbejde og den omfattende publikationsvirksomhed.

Vi er desuden enige i, at der er et stort og indtil nu udækket behov for forskning på miljøområdet, der gradvis er kommet til at spille en større rolle både i det politiske arbejde her på Christiansborg og i befolkningens bevidsthed.

Redegørelsen lider imidlertid af en række svagheder, til trods for at der faktisk har været en ganske omfattende og til tider særdeles kritisk debat om sektorforskningen på miljøområdet i det seneste par år.

Det er således påfaldende, at redegørelsen slet ikke forholder sig til de anbefalinger, der blev lagt frem i rapporten om styrelsesforholdene ved sektorforskningsinstitutionerne. Rapporten blev offentliggjort i juli 1985. Styngsgruppen anbefalede dengang, at de enkelte ministre afgav indstilling om anbefalingerne i første halvår af 1986.

Blandt de ting, man ønskede svar på, var spørgsmålet om særskilt budgettering af de egentlige forskningsaktiviteter og overvejelser om fordele og ulemper ved at opnå status som selvejende institution, bedømmelse af ansøgere til forskningsstillinger og en række andre forhold.

Det havde næppe været for meget forlangt, at miljøministeren i sin redegørelse i det mindste havde forholdt sig til disse anbefalinger. Det er ikke sket, i hvert fald ikke direkte. Det kan vi næsten kun tage som udtryk for, at miljøministeren mener, at der ikke er nogen problemer, og at tingene skal fortsætte, som de har gjort hidtil. Det er vi uenige i.

Når ministeren i redegørelsen skriver, at sektorforskningen har til formål at understøtte arbejdet inden for et bredt spektrum af opgaver, er der i realiteten tale om en så bred og udflydende formålsbeskrivelse, at den nærmer sig det værdiløse.

Den er specielt værdiløs, fordi udviklingen i de seneste år har vist, at kravet om udredningsopgaver bliver mere og mere omfattende. Disse opgaver løses i dag i vid udstrækning af sektorforskningsinstitutionerne under Miljøministeriet, og om ikke andet er det i

hvert tilfælde logisk, at det simpelt hen må gå ud over den langsigtede forskning, når kravet om flere udredningsarbejder vokser.

Denne kritik har bl.a. været rettet offentligt mod Havforureningslaboratoriet. I løbet af foråret 1986 har der bl.a. her i Folketinget været rejst kritik af den måde, man fra Miljøstyrelsens side prioriterede ressourcerne på på denne institution, dels i forbindelse med, at institutionen ikke deltog i en international evaluering af hydrobiologi, dels i forbindelse med, at Danmark ikke deltog i et stort fælles Østersøprojekt.

Hvad angår den første sag, forsvarede miljøministeren sig med, at der ikke foretages grundforskning på Havforureningslaboratoriet. Nu ønsker jeg ikke at kaste mig ud i en spidsfindig diskussion om definitionen på grundforskning. Vi har valgt at anvende begrebet »langsigtet forskning«, og det må i hvert tilfælde ligge klart, dels at en sådan skal foregå i rimeligt omfang på sektorforskningsinstitutionerne, dels at en sådan forskning naturligvis må betyde, at man deltager i internationale evalueringer.

Hvad angår det næste, er miljøministeren da også kommet på bedre tanker på det sidste, og det er vi glade for, både fordi vi finder, at disse evalueringer er en nødvendighed, og fordi de er et skridt på vejen til sikring af den del af arbejdet, der i dag er underprioriteret.

De mange udmærkede udredninger, der kommer, er kendetegnet ved, at de helt eller overvejende er foranlediget af akutte forhold på miljøområdet. Det er derimod meget sjældent, at man er på forkant med udviklingen. Dette kom bl.a. tydeligt frem i forbindelse med Skovstyrelsens udredning om skovdød, der mildt sagt ikke er en udredning, der er et eksempel til efterfølgelse.

Jeg finder det væsentligt at fremhæve, at der netop på et område som miljøområdet og for den sags skyld på arbejdsmiljøområdet er brug for en særlig indsats, fordi der ofte er tale om meget komplicerede årsagssammenhænge. De kan i hvert fald ikke udforskes via små og spredte programmer, men kræver både en ordentlig koordinering, og at institutionerne får større selvstændighed.

Vi finder med andre ord, at sektorforskningen under Miljøministeriet i dag er for tæt tilknyttet den politiske styring, der naturligvis må ligge i et departement og en styrel-